

вий знаете чудесно! да го развеселява, да му угожда; отъ туй зависи сполуката ни.

— Разумьвамъ го много добръ . . . снощи си ми-
нжхмы съ него вечерята като изрѣзвахмы образы на
светцы . . . ты казваше прочее че царицата . . .

— Е на ножове съ царя и съ първия министръ, кой-
то ѝ са боеше изъ найнапредъ и са плашеше да не
земе вліяніе върху мжжа си . . . но тя сега вече не
са занимава съ работытъ и не са мѣси въ нищо.

— Тогазь ще са спокойны.

— Боіжтъ са отъ сичкытъ работы; Нейно Величе-
ство царицата, която е Австрійка, немаше сблизеніе,
когато бѣше въ Мадритъ, освѣтъ само съ старата
императрица сестрата на Филиппа II-го.

— Че жива ли е тя еще?

— Да, жива. Тя е единственната роднина на ца-
рицата; и нема да повѣрвашъ ако ти кажж че ми-
нистрѣтъ, който са бои отъ пріятелството имъ и по-
дозрѣзва съзаклятіе отъ тѣхна страна, запрѣти имъ
чрезъ царя да приказватъ самы, или по нѣмски.

— Не е възможно!

— Казвамъ ти сжщата истина! и понеже царицата
прѣзрѣ запрѣщеніето и слѣдоваше нѣмскытъ си съ
старата си роднина, за да ги раздѣлжтъ министрѣтъ
прѣнесе, както казватъ, Двора въ Ваялолидъ (1).

— Невѣроятно!

— Сичко туй е толкози ничтожно, сичкытъ този
свѣтъ е толкози страхливъ! Толкози са бои! не виж-
датъ подалечъ отъ носа си! главы ограничены! не-
матъ ни едно отъ дарованіята, които быхж та про-
славили, господине мой, ако бѣше ты министръ.

— Безъ сумнѣніе!» отговори герцогътъ съ само-
доволенъ видъ. И подиръ малко приложи като въз-
дхнж: «Но трѣба да е челоуѣкъ министръ . . . .
трѣба да стигне . . . .»

— И може бы да смы поблизо отъ колкото ми-
слишь.

— Че какъ?

(1) Leopold Ranke P. 210.